

Calea spre viața întronată

Am ajuns acum la cheștiunea *căii* înspre această viață de unire cu Împăratul. El nu este doar dreptatea noastră, ci și sfințirea, răscumpărarea și înțelepciunea noastră. De fapt, ceea ce prezentăm în aceste capitole despre viața întronată nu este nimic nou, ci este ceva ce s-a aflat necurmat în centrul Evangheliei. Începem prin a spune că este un fapt – un fapt veșnic și glorios, după cum declară Petru – că Isus, Domnul și Mântuitorul nostru a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Aici se află temelia răscumpărării noastre. Orice altă temelie este nisip mișcător, este falsă. Este, de asemenea, un fapt că Mântuitorul a dus cu El la Cruce „omul cel vechi” (Romani 6). Din punct de vedere judiciar, „vechea creație” a murit atunci când El a murit. Faptul că ne îndoim de acest lucru sau îl credem nu schimbă cu nimic realitatea – așa cum îndoielile unui orb cu privire la existența soarelui nu afectează nicidecum alcătuirea universului.

Mai mult, este un fapt pe care Dumnezeu îl declară în Cuvântul Lui sfânt, și anume acela că învierea Mântuitorului a fost corporativă, toți credincioșii adevărați fiind înviați din mormântul păcatului împreună cu Răscumpărătorul lor. După cum am văzut din mai multe pasaje din epistole, credinciosul nu doar este părtaș la puterea învierii Mântuitorului, ci este cuprins și în gloria înălțării Lui, fiind pus să șadă împreună cu Domnul în locurile cerești. Viața întronată este un fapt. Cuvântul lui Dumnezeu o declară a fi poziția judiciară a fiecărui credincios adevărat. Repet, într-un anume sens, faptul că noi credem sau nu acest lucru nu are nimic de-a face cu realitatea. Chiar dacă toți s-ar îndoii, faptul ar rămâne la fel de adevărat ca orice alt fapt care se află la baza revelației creștine.

Pentru a transpune acest fapt în experiență e nevoie de credință. Dumnezeu întotdeauna lucrează în acest mod și e foarte bine că este așa, căci dacă aceste lucruri ar deveni ale noastre fără credință, ele nu ne-ar face decât rău, iar Dumnezeu ar fi dezonorat.

Dacă vrem să „domnim în viață prin Acel unul singur, Isus Cristos”, ca să arătăm mai mult adevărurile vieții creștine și, experimentând eliberarea și înălțarea duhului pe care le presupune o asemenea poziție, să aducem o roadă mai îmbelșugată prin care Tatăl să fie glorificat, atunci trebuie să avem credință. Nu ajungem însă nicăieri fără o pasiune atotmistuitoare pentru dobândirea acestei moșteniri a noastre, cumpărată cu sânge. Ni se spune ce se întâmplă cu cei care nu sunt nici reci, nici în dlocot. Nu vom ajunge nicăieri dacă motivațiile noastre sunt greșite. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ținta noastră trebuie să fie întotdeauna și numai slava Lui. Cu cât binecuvântarea este mai mare, cu atât mai strict trebuie aplicat acest principiu. Asemenea privilegii precum cel al vieții întronate nu sunt date ca roadele să fie folosite pentru poftele noastre. Săbiile învăpăiate ale heruvimilor, care se rotesc în toate direcțiile „ca să păzească drumul care duce la pomul vieții”, trebuie să își facă lucrarea. Este foarte simplu: aceste lucruri nu sunt pentru poftele omului, ci pentru slava lui Dumnezeu.

Trebuie să stabilesc odată acest principiu interior, care mereu are nevoie de a fi restabilit și care nu este cu adevărat stabilit până nu este pusă temelia puternică a Crucii (și chiar și atunci e posibil să zidesc din nou lucrurile pe care le-am nimicit, devenind astfel un călcător de lege – Galateni 2:18). Totuși, să stabilesc acest principiu esențial, iar restul va fi uimitor de simplu. Sunt de acord cu acel teolog care a spus: „Dacă nu este ușor, nu este bun.” Binele este sprijinit de univers, prin urmare este ușor. Este ușor deoarece este sprijinit de înseși forțele care susțin un milion de lumi. Creștinul poate „păși înăuntru” întocmai cum un copil intră

în biroul tatălui său, care se întâmplă să fie rege; sau cum o soție intră în camera oficială a soțului ei, care se întâmplă să fie președintele Statelor Unite ale Americii.

Trebuie să ne dăm seama că totul vine la noi ca dar în Cristos Isus, Domnul nostru. Tatăl este onorat prin faptul că noi primim din toată inima și cu recunoștință darul Lui. Nu putem să-I acordăm o cinste mai mare decât ocupându-ne, pur și simplu, locul împreună cu Isus în puterea înălțării Lui și, în duhul, fiind părtași la Tronul Lui. A ne îndoii atunci când Dumnezeu a vorbit este întotdeauna un lucru condamnat. Trebuie doar să ne aliniem planurilor și scopurilor Lui și să spunem un „Amin” din toată inima. Credința spune „Amin” la Cuvântul lui Dumnezeu și ea este întotdeauna podul peste care se deplasează forțele divine pentru a clădi acea experiență divină care este conformă Cuvântului.

Desigur, vor fi lupte. Și păcătosul care face primii pași pe calea credinței, pentru a primi iertare și mântuire, are parte de lupte. Luptele nu vin cu scopul de a face real ceea ce Dumnezeu a declarat că este un fapt. Ele vin din cauza îndoielilor cu privire la acest fapt. Dumnezeu este adevărat, indiferent cum sunt experiențele mele. *Să nu zidesc pe nisipul mișcător al experiențelor schimbătoare.* Trebuie să stabilim lucrul acesta odată pentru totdeauna. Dacă trebuie să simt prima dată, înainte de a crede că este adevărat, vai de mine! Asta nu este deloc credință. Credința spune: „Amin! Slăvit să fie Dumnezeu pentru darul Lui de nespus!”, chiar și atunci când simțirile și împrejurările sunt în totală contradicție cu declarația Scripturii: „Așa spune Domnul”. Dacă ne vom lua după „simțuri”, nu vom învăța niciodată ABC-ul vieții creștine.

Am descoperit că îmi este de mare ajutor să continui să-mi amintesc mie însumi că nu sunt chemat să urc acest munte foarte înalt – cel mai înalt dintre toți. Nu! Nu trebuie să încep de la poalele muntelui și, încet, să-mi croiesc calea spre vârf. Nu am făcut asta nici ca să primesc iertarea. Am început de

sus. Isus a obținut-o deja, la Calvar. Am început de sus și am experimentat-o în jos. La fel este și în privința vieții întronate. Totul a fost realizat, iar mie mi se poruncește să intru în țară și s-o iau în stăpânire. Pot să încep de sus și să acționez în jos. Aceasta este ordinea credinței. Omul natural inversează ordinea. El crede că trebuie să se trudească, să se lupte, să merite și să facă pentru a obține. *Dar nu aceasta este ordinea credinței.* Credința strigă și zidurile Ierihonului se prăbușesc. Credința cântă, deoarece toate lucrurile sunt ale ei în Cristos, inclusiv Tronul. Credința se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu care declară că am fost puși să ședem împreună cu Cristos, Domnul nostru, în locurile cerești și mulțumește că așa stau lucrurile.

Da! Putem să începem de la capătul ușor și să punem în practică aici jos. Noi suntem deja sus dacă suntem cu adevărat ai lui Cristos și Cristos este al nostru. El ne-a dus deja cu Sine la Tron.

Citiți din nou Efeseni 2! „Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Cristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus” (v. 4-6).

Avem cuvântul spus de Dumnezeu, astfel că putem începe de sus și să punem în practică jos. Asta e tot de ce e nevoie pentru ca Duhul Sfânt să realizeze lucrarea Lui plină de har și să facă să ne însușim viața întronată în experiență. Amin! Slăvit să fie Domnul! Căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!